

да му идатъ всички на помощъ. Рѣшено бѣ да устроятъ експедиция, която да може да намѣри нещастнитѣ.

Четирима млади хора, широкоплещи и мускулести, предложиха услугитѣ си.

Понеже и тѣ бѣха ловци, знаяха всичкитѣ завои въ ледницитѣ. Тѣ отъ нищо се не боеха: ни отъ пропасти, ни отъ снѣжни преспи и много пѣти вече тѣ бѣха показали на дѣло необикновена смѣлость и храбрость.

Настана утро. Пробудилото се слѣнце освѣтляваше снѣга съ розова свѣтлина и всичко въ природата, въ трѣвата, въ горитѣ дишаше радостъ и щастие. Цѣлото село излѣзе да ги изпрати: мжже, дѣца, жени и чакъ при подножието на стрѣмнитѣ скали тѣ се раздѣлиха съ тѣхъ, като имъ пожелаха пълненъ успѣхъ. Смѣлитѣ хора скоро се скриха отъ погледа, отнасяйки съ себе си всичкитѣ надежди на селцето.

Минаха два дни, но тѣ още се не връщаха. Сутринъ и вечеръ, Клодъ, заедно съ другитѣ овчари, отишаше да ги посрѣщне и идваше до скалитѣ, които отдѣляха горитѣ отъ вѣчния снѣгъ. Напразно тѣ ги чакаха, напразно ги викаха, само ехото повтаряше вика имъ.

Цѣлото население бѣше обхванато отъ нѣкакъвъ ужасъ; въ въпросителнитѣ погледи се четѣше смъртна тревога; какво е станало съ тѣхъ? Може би сж се изгърколили въ пропастьта? Но нали тѣ знаеха планинитѣ на дължъ и на ширъ; какво е това най-послѣ?

Само майката на Клода на нищо не се очудваше! Тя постоянно седѣше при прозорчето и работѣше усърдно. Никого не поглеждаше, съ никого не разговаряше. Единичкъ синъ ѝ слушаше, какъ тя, поклащайки глава, повтаряше все едно и сжщо:

„Нощесъ птицата пакъ чука на прозореца! И тѣ нѣма да се върнатъ!“

Клодъ, сломенъ, разтревоженъ, съ сълзи на очи и съ разтупано сърце, самотно размишляваше за страшната тайна, която донесе толкова нещастие на родното му село. Какво е могло да се случи? Какво имъ е попречило да се върнатъ вкжщи? Стотини пѣти тѣ всички бѣха ходили на ледницитѣ и винаги безъ всѣкакви приключения!

Врѣмето хубаво, снѣжно, но снѣжни бури нѣмаше! Какво би могло да се случи?

И колкото повече мислѣше за тази тайна, толкова тя му се струваше по-неразбираема и по-страшна. Планината му се прѣдставляваше въ образа на людоѣдъ, който безмилостно поглѣща жертвитѣ си. Изведнажъ го обхвана непобѣдимо желание да отгатне тази съкровенна, неумолима тайна на планината.

По това врѣме се правѣха приготовления за втора експедиция, която почти веднага слѣдъ първата трѣбваше да трѣгне да търси загиналитѣ въ планинитѣ.

Десетъ души, храбри и силни, влѣзоха въ състава ѝ. Клодъ ги молѣше да го взематъ съ себе си.

Тѣ му отказаха.

— Ти си много младъ, — казаха тѣ; — остави тази работа на насъ и ще видишъ, че скоро ще доведемъ баща ти.

— Защо не искате да ме вземете? — отвърна Клодъ; — азъ умѣя да хода по планинитѣ, походката ми е твърда и пропаститѣ не ме плашатъ.

Но, колкото и да ги убѣждаваше, тѣ този пѣтъ останаха неумолими. Натженъ се върна той въ кжщи и почна да размисля, какво да прави. „Открихъ!“ — весело завика той. Съ единъ скокъ се намѣри при дулапа, гдѣто баща му криеше всичкитѣ си приспособления за планински пжтешествия. Намѣри манерката, напълни я съ вода, тури въ кожаната торба всевъзможна суха провизия и. когато настѣпи нощъ, като взе още въженца и тояга съ желѣзенъ край, тихичко излѣзе изъ кжщи. Той бърже, но безшумно прѣмина прѣзъ цѣлото заспало дълбокъ сънъ село и закричи по пжтечката, която водѣше къмъ глетчеритѣ. Пресѣче боровата гора, после дойде до скалитѣ, отгдѣто се почваше изкачването на планината. Тогава той трѣгна къмъ едно повалено на земята дърво и се помжчи да го повдигне.

Това бѣше дебелъ и тежкъ дѣнеръ и той трѣбваше да употреби доста усилия; но Клодъ бѣше силно момче и мжкитѣ му се увѣнчаха съ успѣхъ. Подъ дѣнеря се оказа голѣма дълбока яма, гдѣто той тури дрехитѣ си, тоягата, въженцето, манерката и торбата, послѣ, като постави дървото на пораншното мѣсто, доволенъ отъ себе си, върна се въ кжщи и легна да спи.

Едва се зазори и нашиятъ Клодъ бѣше вече на кракъ. Сжщо и цѣлото село стана рано, тъй като втората експедиция трѣбваше да трѣгне на тѣтъ съ първитѣ лжчи на изгрѣващето слѣнце, и на всички се щѣше да поизпратятъ великодушнитѣ храбреци, прѣди да ги прѣдоставятъ на всички случайности на това важно прѣдприятие.

Слѣдъ дълги сбогувания 10-тѣ души съ смѣла и бодра походка се отправиха къмъ вѣчнитѣ снѣгове, а жителитѣ на селото бавно и тихо се върнаха вкжщи.

Клодъ започна да се поспира и когато остана съвсѣмъ самъ, трѣгна къмъ своето дърво, преобърна го, извади отъ ямата облеклото, манерката, торбата, тоягата и въжен-